

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 42. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201135376/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

„Nej, for Københavnerne gaar altid og griner ad Kvajet.“
Og Mikkel havde Ret: Kær skal tages alvorligt. Alene det at høre dem gumle Grøntfoder i sig er som at opleve en Sang af Homér.

Men selvfølgelig interesserede vi Børn os mest for *Hestene*. Der var vore to Yndlingsheste: *den lange gule* og *den lille gule*, som vi mest fik Lov at ride paa og køre med, de var venlige og rare. Der var Jeppes *den brune*, som vi var bange for, fordi den var ond og vilde bide. Den brune havde sin Baas ved den smalle Indgang fra Stalden til Skæreløen, og det var en Sport for os at løbe fra det ene Rum til det andet, forbi den brune, som fór frem og vilde nappe os i Nakken. Den kunde ikke komme til det, eftersom Grimen var for kort. Det vidste vi, uden at vor Spænding ved Sporten dog af den Grund blev mindre.

Jyderne var to tykke, forædte, brune Hopper, som Jens Due striglede og fodrede og passede, saa de skinnede af Fedt og Frisering og kun kunde bevæge sig i et adstadigt Lunte-trav. En fuldstændig Modsætning til dem var *Prins*, et ungt, slankt og vildt Dyr, rigtig en Indianerhest, som kun Ejnar turde sætte sig op paa. Han tumlede rundt med den, saa man ikke paa Hesten kunde se, hvad der var for, og hvad der var bag, mens Bror Mette stod lam af Rædsel og sagde:

„Du er jo tosset, Ejnar, du er jo tosset, Ejnar!“

Da min Søster yoksede til, forærede Fader hende et Par smaa Islændere og et lille Køretøj. De to Islændere var meget søde, men ikke rigtig paalidelige, og navnlig ikke gode at ride paa. Om det hænger sammen med den islandske Folkekarakter, véd jeg ikke, men pludselig kunde de standse og sætte Forbenene stift frem for sig som Bomme. Der stod de, og ingen Magt paa Jorden kunde faa dem videre. Der var ikke andet at gøre end at vende om og køre hjem.

Undertiden naar mine Forældre var ude paa Gæsteri, kunde vi lumskt alle Hestene løse og lade dem løbe rundt i Gaarden. Det var et pragtfuldt Skue! De blev alle som Børn paany, selv den gamle Mælkechoppe *Endetønden* — saaledes kaldet paa Grund af visse fysiske Ejendommeligheder — fløj Gaarden rundt med flagrende Hale og srittende Manke.